

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-1571/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužiteljice Katice Kuruc iz Osijeka, Vukovarska cesta 91, OIB: 70007409228, koju zastupa punomoćnica Saša Pufler, odvjetnica u Osijeku protiv tuženika Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Zlatku Knezoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Knezović & Partneri j.t.d. u Zagrebu, radi ništetnosti i restitucije, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 11. svibnja 2026., u nazočnosti tužiteljice i punomoćnice tužiteljice, te uz javnu objavu presude, 19. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka čl. 7. i dio odredbe čl. 9. Ugovora o kreditu broj 5140030250-60010457087/2006, sklopljenog dana 13. travnja 2006. godine, između tužiteljice KURUC KATICE iz Osijeka, Vukovarska cesta 91, OIB: 70007409228, i tuženika ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, OIB: 14036333877, u čl. 7. koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 % jednokratno, unaprijed. Korisnik kredita se obvezuje platiti i sve troškove u svezi javnobilježničkih i sudskih pristojbi, kao i druge eventualno nastale troškove.“, u čl. 9. toč. 2. glasi: “U tom slučaju Korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici Banke.”

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, OIB: 14036333877 da tužiteljici Katici Kuruc iz Osijeka, Vukovarska cesta 91, OIB: 70007409228, isplati iznos od 279,78 EUR-a (dvjestosedamdesetideveteura-sedamdesetiosamcenti) zajedno sa zateznim kamatama koje teku na iznos:

- 213,41 EUR-a (dvjestotrinaesteura-četrdesetjedancent) od 21. travnja 2006. godine pa do isplate, računajući od dospijeća svakog pojedinog iznosa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15%, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana,
- 66,36 EUR-a (šezdesetšesteura-tridesetšestcenti) od 13. lipnja 2017. godine pa do isplate, po stopi do 31. prosinca 2022. koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, OIB: 14036333877 da tužiteljici Katici Kuruc iz Osijeka, Vukovarska cesta 91, OIB: 70007409228 plati trošak postupka u iznosu od 218,75 EUR-a (dvjestoosamnaesteura-sedamdesetpetcenti) sa zateznim kamatama koje teku od 19. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je u tužbi navela da je s prednikom tuženika Slavonska banka d.d. Osijek sklopila Ugovor o kreditu broj 5140030250-60010457087/2006, a prema kojemu joj je pravni prednik tuženika, kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje iznos kredita u vrijednosti od 23.000,00 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB za CHF. Navedenim Ugovorom, navela je, ugovoren je rok otplate kredita od 15 godina. Početno ugovoreni mjesečni anuiteti su iznosili oko 760,00 kn, no tijekom otplate kredita su se radi dizanja kamatne stope te tečaja CHF u odnosu na HRK povećavali te su pored kraj otplate kredita iznosili čak preko 1.200,00 kn. Osim toga, navela je, pored iznosa glavnice od 23.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, sukladno čl. 3. navedenog Ugovora, bila je dužna tuženiku platiti i redovnu kamatu. Zbog neočekivanog povećanja anuiteta, navela je, bila je primorana prijevremeno zatvoriti predmetni kredit, tako da je predmetni Ugovor o kreditu otplaćen u ožujku 2017. u cijelosti. Tužiteljica je nadalje isticala kako je u čl. 3. Ugovora o kreditu određeno da će se 1,50 % od iznosa kredita, jednokratno, naplatiti unaprijed kao naknada, te joj je prilikom sklapanja ugovora naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.607,97 kn. Isto tako, navela je, u čl. 9. Ugovora o kreditu propisano je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita te se korisnik kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno politici banke, a koja je za nju iznosila 500,00 kn. O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ i „izlaznu naknadu“, navela je, nije se pojedinačno pregovaralo, nego su te odredbe uglavljene u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, te su bile unaprijed formulirane od strane banke, te kao potrošač nije imala utjecaja. Zbog navedenoga, navela je, navedene odredbe nisu ugovorene u dobroj vjeri, te su suprotne načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu nje, kao potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade. Tužiteljica je ukazala i na odredbu čl. 96. ZZP-a iz 2007., prema kojemu ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo se smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Isto tako, propisano je da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. Tužiteljica je nadalje isticala kako joj nije bio razjašnjen odnos između iznosa naknada i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanja kredita. S obzirom da se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o ugovornim odredbama o kojima se nije pregovaralo, istaknula je, iste su nepoštene i ništetne te ne proizvodi pravni učinak. Istaknula je i da je tuženik nepošten stjecatelj te da sukladno čl. 1115. ZOO-a joj predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zateznim kamatama. O ništetnosti ulazne naknade, navela je, izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., dodajući i da je za istaknuti da je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19

potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Slijedom navedenoga, predložila je sudu da donese presudu kojom će usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev, te je potraživala i naknadu troškova parničnog postupka zajedno sa zateznim kamatama.

1.1. U podnesku od 2. ožujka 2026. tužiteljica se očitovala na odgovor na tužbu tuženika, navodeći da prije svega ukazuje da se sukladno stajalištu Suda EU kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti samo one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju, dok se sve ostale odredbe imaju smatrati akcesornima pa stoga ni okolnost da je naknada za otvaranje kredita i naknada za prijevremeno zatvaranje kredita eventualno bila uključena u trošak istoga ne znači i da ista predstavlja njegovu bitnu činidbu, kao da je u potpunosti određena niti da ulazi u odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene pa posljedično ta odredba nije isključena, već podliježe provođenju testa (ne)poštenosti prilikom provođenja kojega se mora preispitati iznos naplaćene naknade i zauzvrat pružene usluge. U tom smislu, navela je, činjenica da je trošak tzv. ulazne naknade i izlazne naknade bio određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, a ne u nominalnom iznosu, potvrđuje njezine navode kako istom naknadom nisu bili "pokriveni" bilo kakvi eventualno nastali stvarni troškovi koje bi tuženik imao pri odobravanju kredita jer takvi ni u kojem slučaju nisu determinirani visinom odobrenih kredita. U konkretnom slučaju, navela je, osim o odredbi ugovora koja regulira način promjene kamatne stope i vezivanje glavnice kredita uz valutu, također se nije pojedinačno pregovaralo niti o odredbi o troškovima tzv. ulazne naknade, niti je na bilo koji način uopće mogla individualno pregovarati o takvoj odredbi, s obzirom da je ista bila unaprijed formulirana od strane tuženika pa nije imala niti mogućnost utjecaja na njezin sadržaj. Prema tome, navela je, budući da joj kao korisniku predmetnog kredita ostalo nepoznato koji su troškovi obuhvaćeni naplatom tzv. ulazne naknade i izlazne naknade za odobravanje kredita i prijevremeno zatvaranje kredita, zajedno sa činjenicom nemogućnosti pregovaranja o navedenoj odredbi, rezultiralo je njezinim dovođenjem u neravnotežu u pravima i obvezama između strana zaključenog ugovora, a na njezinu štetu. Istaknula je da joj je, protivno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta obveza koju nije mogla objektivno sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora, a koja je obveza uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama nje, kao jedne od ugovornih strana, a u odnosu na drugu ugovornu stranu (tuženika), što je suprotno općim načelima građanskog prava, kao i načelu ravnopravnosti sudionika u ugovornim odnosima i načelu dužnosti njihove suradnje te osobito načelu zabrane zlorabe prava, odredba kojom se korisniku kredita nameće plaćanje ulazne kao i izlazne naknade u konkretnom slučaju ima se smatrati nepoštenom i posljedično ništetnom. Na ročištu koje je održano 11. svibnja 2026., tužiteljica je navela da vrijednost predmeta spora iznosi 279,78 EUR-a, odnosno da je vrijednost predmeta spora, vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da osporava osnovu tužbenog zahtjeva te da ističe kako je po predmetnom Ugovoru o kreditu naplaćena naknada za obradu kredita dana 20. travnja 2006. u iznosu od 1.607,97 kn te naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita dana 12. lipnja 2017. u iznosu od 500,00 kn. Istaknuo je i prigovor zastare. Tuženik je naveo i da je kredit otplaćen u lipnju 2017., dodajući da je tužiteljica

kreditom dobila na raspolaganje 23.000,00 CHF-a u kunsnoj protuvrijednost, a da tužbenim zahtjev traži isplatu u iznosu od 279,78 EUR-a, pri tome ističući da je u slučaju ništetnosti spornih odredbi (što osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu člana 326., stavka 2. ZOO-a. Osporavao je i status potrošača tužiteljici. Nadalje, naveo je da je u članku 7. Ugovora jasno navedeno kako se prije isplate kredita korisniku kredita jednokratno odbijaju troškovi u iznosu od 1,50 % iznosa kredita, unaprijed, prema čemu je činidba na koju se tužiteljica obvezala u potpunosti određena. Isto tako, naveo je, da je čl. 1022., st. 2. ZOO-a/05 propisano da se Ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita, pa prema tome troškovi obrade kredite jesu uvjeti davanja kredita, dodajući da je navedeno naknadno potvrdio i zakonodavac u čl. 2., st. 1., točki 7. Zakona o potrošačkom kreditiranju. Uz navedeno, posebno je istaknuo kako se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Tuženik je nadalje isticao da je predmetna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva, čime je ostvaren zahtjev transparentnosti iz čl. 84. ZZP-a. Nadalje, naveo je da je tužitelju sve bilo jasno i da mu je prije potpisivanja ugovor bio prezentiran, te je ukazao i na to da je Ugovor solemniziran sukladno čl. 3. Zakona o javnom bilježništvu, slijedom čega je tužitelj potpisivanjem Ugovora iskazao svoju volju za sklapanjem Ugovora pod predloženim uvjetima. Nadalje, tuženik je naveo kako je i odredba čl. 9. Ugovora o kreditu transparentno ugovorena, na lako uočljiv i razumljiv način, te da troškovi za prijevremenu otplatu kredita jesu uvjet davanja kredita temeljem čl. 1022. st. 2. ZOO-a/05., dodajući da je isto potvrdio i zakonodavac u čl. 2. st. 1. toč. 7. ZPK-a, ističući da je predmetna naknada izrijekom navedena i u čl. 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite. Naveo je nadalje da je predmetna odredba jasna i nedvosmislena i da u skladu s zakonom nije podložna jednostranim promjenama od strane Banke. S obzirom da je naknada odnosno činidba određiva u smislu čl. 50. ZOO-a, ista se ne može smatrati neodredivom. Tuženik je napomenuo da osim što je postupao po predmetnim odredbama ZOO-a, Zakona o bankama, da je postupao i sukladno čl. 302. st. 3. Zakona o kreditnim institucijama. Nadalje, naveo je i da je u čl. 173. Zakona o bankama propisano da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade, odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita, a da je navedenu obvezu ispunio, pa je stoga na tužitelju teret dokazivanja, ako tvrdi suprotno. Tuženik je naveo i kako naknada za prijevremenu otplatu kredita nije nikakav „hrvatski izum“, te da je riječ o naknadi koju banke u cijelom svijetu oduvijek i redovito naplaćuju. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovan i obveže tužitelja da mu naknadi troškove parničnog postupka.

2.1. Tijekom postupka, da odustaje od saslušanja tužitelja na okolnost spoznaja i obavijesti koje je dobio prilikom sklapanja Ugovora o kreditu. Nadalje, istaknuo je kako tužitelj samo paušalno navodi da je ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja te da je tuženik nepošteno iskoristio situaciju na strani potrošača, a pritom ne navodeći nikakve dokaze kojim bi argumentirao svoje navode.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu priliježecu dokumentaciju te je pročitao Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita (list spisa 7-14 i na listu spisa 16-23), Potvrda banke (list spisa 15), Pregled prometa za klijenta (list spisa 24), Isplatni nalog (list spisa 25), tablica iznosa kamate (list spisa 59-60), Izjava Marka Bolanča (list spisa 61-63), Izjava Tanje

Jelenić (list spisa 64-67), Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (list spisa 68), te je saslušao tužiteljicu.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice protiv tuženika radi isplate ukupnog iznosa od 279,78 EUR-a, koji iznos je tužiteljica isplatila tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita (213,41 EUR-a) i po osnovi naknade za prijevremenu otplatu kredita (66,36 EUR-a), a koje ugovorne odredbe su nišetne.

6. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva, sporno je ima li tužiteljica status potrošača, te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

7. Među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva, kao niti to da je tužiteljica s pravnim prednikom tuženika sklopila 13. travnja 2006. predmetni Ugovor o kreditu broj 5140030250-60010457087/2006.

8. Iz Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita (list spisa 7-14 i na listu spisa 16-23), proizlazi da su tužiteljica i pravni prednik tuženika sklopili predmetni Ugovor o kreditu 13. travnja 2006. te da je, između ostalog, čl. 7. st. 1. ugovorena obveza tužiteljice da plati naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed, dok je č. 9. st. 2. ugovoreno da tužiteljica može, kao korisnica kredita, izvršiti prijevremenu djelomičnu i končanu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 dana unaprijed, te da ću u tom slučaju izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici Banke.

9. Iz Potvrde banke od 24. listopada 2025. (list spisa 15) proizlazi da je banka tužiteljici naplatila naknadu za obradu kreditnog zahtjeva (ulaznu naknadu) za predmetni ugovor o kreditu 20. travnja 2006. prilikom korištenja kredita u iznosu od 1.607,97 kn, te da je naplatila tužiteljici i naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita 12. lipnja 2017. u iznosu od 500,00 kn.

10. Iz Pregleda prometa za klijenta na od 24. listopada 2025. (list spisa 24), proizlazi da je banka 12. lipnja 2017. naplatila tužiteljici naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 500,00 kn, a koji iznos se u tablici vodi pod stavkom Obračun troška.

11. Iz Isplatnog naloga (list spisa 25), proizlazi da je banka naplatila tužiteljici naknadu za obradu kredita u iznosu od 1.607,97 kn.

12. Iz tablice iznosa kamate (list spisa 59-60), proizlazi datumi dospijeća anuiteta te iznosi kamatnih stopa na tako dospjele anuitete.

13. Iz izjave svjedoka Marka Bolanča (list spisa 61-63), proizlazi da je kod banke zaposlen od 1. travnja 2004. a od 1. siječnja 2022. do danas obavlja poslove izvršnog direktora riznice i financijskog kontrolinga. Napominje da nije sudjelovao u sklapanju ugovora s korisnicima kredita. Izjavu daje u vezi troškova i štete koja nastaje banci u slučaju prijevremene djelomične ili konačne otplate kredita. Navodi da su banci za poslovanje potrebna određena sredstva, do kojih dolazi primanjem depozita,

zaduživanjem kod drugih banaka, zaduživanjem na međunarodnom tržištu i slično. U svim slučajevima banka na tako osigurani novac plaća kamate svojim zajmodavcima. Prijevremeni povrati mogu remetiti plan u određenom dijelu, sa aspekta smanjenog prihoda i povećanja likvidnosti u datom trenutku. Prijevremenom otplatom kredita, banka ostvaruje priljev novca koji prema izvorno ugovorenom roku i načinu otplate nije očekivala. U slučaju prijevremene otplate kredita banka nema mogućnost prijevremeno vratiti novac kojeg je prethodno osigurala kako bi mogla isplatiti kredit, uslijed čega joj nastaje šteta jer i dalje plaća kamate svojim zajmodavcima.

13.1. Izjavu svjedoka Marka Bolača sud je ocijenio nevjerodostojnom jer Marko Bolača nije neposredno sudjelovao u sklapanju predmetnog ugovora, a što proizlazi iz same Izjave, pa nema potrebna znanja o pregovorima s tužiteljicom u vezi s predmetnim odredbama ugovora o kreditu.

14. Iz izjave svjedokinje Tanje Jelenić (list spisa 64-67), proizlazi da je zaposlena kod tuženika od 2000., te da nije sudjelovala u sklapanju pojedinih ugovora o kreditu koje je banka sklopila s korisnicima kredita, te da je visina naknade za prijevremenu otplatu kredita bila sadržana u tekstu ugovora o kreditu i iskazivala se u relativnom iznosu (postotku) od nedospjele glavnice kredita u trenutku prijevremene otplate kredita ili je upućivana na Odluku o naknadama Banke. Prilikom prijevremene djelomične ili konačne otplate kredita, banci nastaju troškovi koji su vezani za dodatne aktivnosti banke.

14.1. Izjavu svjedokinje Tanje Jelenić sud je ocijenio nevjerodostojnom jer Tanja Jelenić nije bila osoba koja je neposredno sudjelovale u sklapanju predmetnog ugovora, a što proizlazi iz same Izjave, pa nema potrebna znanja o pregovorima s tužiteljicom u vezi s predmetnom odredbom ugovora o kreditu.

15. Iz Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (list spisa 68), proizlaze vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje u poslovima akreditiranja potrošača, proizlazi da je naknada fiksni ili varijabilni iznos koji vjerovnik naplaćuje za pružene usluge, te je čl. 3. propisano da vjerovnik za obavljanje usluga u poslovnom kreditiranju potrošača može obračunavati i naplatiti naknade i to naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknadu za prijevremenu otplatu kredita i dr., te druge naknade pod uvjetom da je naknada bila sadržana u tarifi, odnosno aktu vjerovnika. Isto tako, propisano je da je vjerovnik obavezan o visini naknade iz čl. 3. ovog Pravilnika izvijestiti Ministarstvo financija u roku 15 dana, te na zahtjev potrošača je dužan bez naplate dati prikaz visine svojih naknada iz čl. 3. ovog Pravilnika.

16. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da joj je trebao kredit za adaptaciju stana. Kada je došla u banku rekli su joj da imaju samo kredit u CHF-u i da nema mogućnost sklopiti druge kredite. Nisu joj objašnjavali nikakve odredbe ugovora o kreditu. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu djelatnik banke joj nije rekao da će morati platiti naknadu za obradu kredita, nije znala da će platiti naknadu za obradu kredita. Budući da joj nisu rekli da će morati platiti naknadu za obradu kredita, nisu joj rekli niti koje troškove plaća plaćajući naknadu niti koja je svrha naknade. Ne zna na koji je način naplaćena naknada za obradu kredita, zna da nije donosila nikakvu uplatnicu niti vršila uplatu. Ugovor o kreditu je sastavila banka, pročitala ga je, ali nije znala što znače pojedine stavke, nije znala, odnosno nije uočila niti odredbu o naknadi za obradu kredita, kao ni odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Djelatnik banke joj nije ponudio

moćnost pregovaranja, ugovor je mogla sklopiti takav kakav je, a to znači da nije mogla pregovarati. Sredstvima kredita adaptirali su stan koji su dobili od Grada Osijeka, a u kojem su stanovali 10 godina. Nakon 10 godina njezin suprug je naslijedio nekretninu te su morali izaći iz stana koji su dobili na korištenje od Grada Osijeka. U to vrijeme nije imala OPG, obrt niti pravnu osobu u svom vlasništvu, a nema ni sada. Javni bilježnik nije ju upoznao s odredbama ugovora o kreditu. Djelatnik banke ju prije potpisivanja ugovora nije upozorio niti ukazao na odredbu ugovora o prijevremenoj otplati kredita, niti o naknadi. Nije joj predložen iznos naknada niti u postotku niti u nominalnom iznosu. Nije znala niti da će platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita, a naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena je prilikom konverzije. Nije joj objašnjeno zašto mora platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita, niti joj je objašnjeno koje troškove mora platiti plaćajući naknadu za prijevremenu otplatu kredita niti koja je svrha.

16.1. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je detaljan, jasan, bez proturječnosti i nejasnoća.

17. Prije svega, potrebno je reći da iako je tužiteljica Ugovor o kreditu sklopila sa Slavonskom bankom d.d., iz Sudskog registra proizlazi da je Slavonska banka d.d. Osijek, sa sjedištem u Osijeku, Kapucinska 29, upisana u sudskom registru s matičnim brojem subjekta upisa (MBS) 030002102, Trgovačkog suda u Osijeku, pripojena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. iz Zagreba, na Izvanrednim skupštinama obiju banaka u lipnju 2008., odnosno na temelju Odluke glavne skupštine društva Slavonska banka d.d. Osijek, od 19. lipnja 2008., te Glavne skupštine društva Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. iz Zagreba, od 19. lipnja 2008., kojim se daje odobrenje na Ugovor o pripajanju od 18. lipnja 2008., a nakon upisa povećanja temeljenog kapitala radi provedbe pripajanja na temelju Odluke Izvanredne glavne skupštine društva Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., od 29. siječnja 2009. Slijedom navedenog, Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. postala je pravni slijednik pripojene banke, a sukladno članku 522. stavak 3. Zakona o trgovačkim društvima, kojim je, između ostalog, propisano da upisom pripajanja u Sudski registar u kojemu je upisano društvo preuzimatelj, imovina pripojenog društva i njegove obveze prelaze na društvo preuzimatelja. Društvo preuzimatelj sveopći je pravni slijednik pripojenog društva te time stupa u sve pravne odnose pripojenog društva. Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., od 11. srpnja 2016., mijenja ime u Addiko banka d.d.

17.1. Slijedom navedenoga, budući da Slavonska banka d.d. ne postoji jer je pripojena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., koja je promijenila ime u Addiko banka d.d., Addiko banka d.d. – tuženik je pravni slijednik Slavonske banke d.d. i pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari.

18. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužiteljica od strane djelatnika banke nije bila informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita, kao niti o iznosu navedenih naknada. Navedene odredbe o naknadi za obradu kredita i naknadi prijevremenoj djelomičnoj otplati kredita nisu bile jasne, razumljive i lako uočljive, jer nisu sadržavale parametre za određivanje visine. Osim toga, tužiteljica nije bila informirana na što se konkretno te naknade odnose, te o naknadama nije mogla pregovarati, a nije bila niti informirana o krajnjoj svrsi navedenih naknada i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u sporne naknade radi. Banka je trebala tužiteljici obrazložiti koja je svrha i što čini naknade, te joj dati parametre za njihov izračun, te se na taj način uvjeriti da bi tužiteljica pristala

na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora. Slijedom navedenoga, navedene odredbe za tužiteljicu su bile nerazumljive jer nije mogla sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedenih naknada, odnosno kako isto utječe na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

19. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03., 46/07. i 79/07., u nastavku: ZZP) propisano je da Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavke pod kojima se ti troškovi mogu primijeniti.

20. Odredbom čl. 81. st. 1. i 2. ZZP-a propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

21. Prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi se mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

22. Nadalje, iz iskaza tužiteljice proizlazi da tužiteljica, ima status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopila radi adaptacije stambenog objekta u kojemu je živjela, te da u vrijeme sklapanja ugovora nije imala u svom vlasništvu trgovačko društvo, OPG, niti obrt. Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojemu je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nema svojstvo potrošača, nije dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužiteljice u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužiteljica bila potrošač.

23. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljicom, pojedinačno pregovarao o naknadi za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita i naknadi za obradu kredita, te o visini tih naknada. Osim toga, tijekom ovoga postupka tuženik nije dokazao, kako je tužiteljica u vrijeme sklapanja ugovora, a s obzirom na sadržaj predmetne odredbe, mogla izračunati naknadu za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita i naknadu za obradu kredita, i koji to troškovi čine navedeni iznos naknade. Osim toga, iz iskaza tužiteljice proizlazi da nisu progovarali o navedenim odredbama o naknadi za obradu kredita i prijevremenoj djelomičnoj otplati kredita.

24. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornim odredbama nije pregovaralo može se zaključiti da tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljicom o spornim odredbama kako bi se uvjerio da bi tužiteljica pristala na navedene odredbe i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja spornih odredbi postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

25. Isto tako, budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije imala mogućnost pregovaranja oko sadržaja spornih odredbi, ovaj sud zaključuje da bi tužiteljica neprihvatanjem navedenih odredbi bila ograničena u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetnih naknada nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnim spornim odredbama ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

26. Sukladno odredbi čl. 83. ZZP-a ovaj sud je uzeo u obzir i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora o kreditu. Okolnosti nastale nakon sklapanja Ugovora, koje su opće poznate upućuju na propust tuženika u postupanju u dobroj vjeri. Tako je u svezi ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13 lipnja 2014., protiv koje je u tom dijelu odbijena revizija presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. pravomoćno odlučeno o kolektivnoj tužbi Udruge Potrošač protiv više tuženika, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača te je utvrđeno da su tuženici povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristili nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo a koja je ništetna.

27. Nadalje, presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbijena je revizija tuženika protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., među ostalim, u dijelu kojim je utvrđeno da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbi čl. 81., 82 i 90. ZZP-a o čemu se nije pojedinačno pregovaralo, pa su odredbe o valutnoj klauzuli ostale nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi, te iako su banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita i zbog ugovaranja valutne klauzule u CHF i imale su saznanja o izglednoj budućoj promjeni tečaja CHF prema kuni propustile su potrošača informirati o tome.

28. Dakle, s obzirom na to da se radi o namjenskom, stambenom, kreditu za adaptaciju stana, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, ostale ugovorne odredbe (pa i o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, utvrđene su nepoštenima i time ništetnima), može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica, kao potrošač, nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko spornih odredbi o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu djelomičnu

otplatu kredita, ni oko njenog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedenih naknada. Tužiteljica (što proizlazi iz njezina iskaza) nije mogla shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovornih odredbi, djelatnici banke tužiteljici nisu obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem naknada, pa su stoga navedene odredbe za tužiteljicu bile nerazumljive jer nije mogla sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila prihvaćanje ili neprihvaćanje takvih odredbi, nije mogla procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti), a nije sadržavala niti parametre za određivanje visine (sukladno Odlukama i Tarifama banke).

29. Osim toga, potrebno je reći da banka nije dokazala koje je to pravedne i objektivno nastale troškove izravno pretrpjela prijevremenom djelomičnom otplatom kredita, niti je dokazala na što se točno odnosi visina troškova prijevremene djelomične otplate kredita, kao niti na što se odnosi naknada za obradu kredita, pa stoga pravila naplaćivanja naknade za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita ne predstavljaju ništa drugo nego nadoknađivanje dijela iznosa kamata koji je prema ugovoru banka trebala dobiti do kraja trajanja ugovora, dakle naknadu neostvarenih kamata (izmakle dobiti, tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022.).

29.1. Slijedom navedenoga, ovaj sud je utvrdio nepoštenom odredbu čl. 7. st.1. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed, te je nepoštena odredba čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu kojom je propisano da korisnik kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici Banke. Stoga, sukladno čl. 81. st. 1. ZZP-a navedene odredbe čl. 7. st.1. i čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu su nepoštene, te su ništetne u sukladno čl. 87. st. 1. ZZP-a, pa je stoga odlučeno kao pod toč. I/ izreke.

30. Budući da je odredba Ugovora o kreditu ništetna u čl. 7. st.1. i čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu u kojem su ugovorene predmetne naknade, to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovore odredbe. Odnosno, sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., u nastavku: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu naknade za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita i naknadu za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 20. travnja 2006. u iznosu od 1.607,97 kn/213,41 EUR-a. Nadalje, a naknada za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita je naplaćena 12. lipnja 2017. u iznosu od 500,00 kn/66,36 EUR-a a što je sud utvrdio na temelju Potvrde tuženika od 24. listopada 2025. (list spisa 15).

30.1. Na navedene iznose od 213,41 EUR-a i 66,36 EUR-a tužiteljici pripadaju zatezne kamate sukladno čl. 1115.ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu

u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, pa je nepoštена i time ništetna. Naknada je za obradu kredita naplaćena 20. travnja 2006. u iznosu od 1.607,97 kn/213,41 EUR-a, a naknada za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita je naplaćena 12. lipnja 2017. u iznosu od 500,00 kn/66,36 EUR-a, pa su zatezne kamate dosuđene u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga, odlučeno kao pod toč. II/ izreke.

31. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 7 i dio odredbe čl. 9. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

32. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u sporu pa joj pripada naknada troška postupka sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a u vezi čl. 155. st. 1. ZPP-a.

32.1. Prije svega, potrebno je reći da je tužiteljica na ročištu koje je održano 11. svibnja 2026. navela da vrijednost predmeta spora iznosi 279,78 EUR-a, odnosno da je vrijednost predmeta spora, vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva te čini ukupan zbroj naplaćenih naknada za obradu kredita i prijevremenu otplatu kredita.

33. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 62,50 EUR-a sa uključenim PDV-om, sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23., u nastavku: Tarifa), trošak zastupanja na ročištu 11. svibnja 2025. u iznosu od 62,50 EUR-a sa uključenim PDV-om, sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 2. ožujka 2026. u iznosu od 62,50 EUR-a sa uključenim PDV-om, sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife, što ukupno iznosi 187,50 EUR-a. Navedenom trošku pridodan je trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 31,25 EUR-a sa uključenim PDV-om, sukladno Tbr. 9. toč. 3. Tarife, što sveukupno iznosi 218,75 EUR-a, sa zateznim kamatama koje teku od 19. lipnja 2026. pa do isplate sukladno čl. 29. st. 1. 2. ZOO-a u vezi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20. i 114/22., u nastavku: OZ). Stoga je odlučeno kao pod toč. III/ izreke.

34. Tužiteljici nije priznata naknada troška pristojbe za presudu jer u vrijeme dosuđivanja nije bila dospjela. Isto tako, tužiteljici nije priznata naknada troška pristojbe za tužbu iz razloga što tužiteljicu nije platila sudsku pristojbu za tužbu (čl. 155. st. 1. ZPP-a).

35. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio u sporu, odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadom troška, pa je stoga odlučeno kao pod toč. IV/ izreke.

Osijek, 19. lipnja 2026.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužiteljice
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-a9398**

Kontrolni broj: **0ef57-3dccb-70916**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.